

La responsabilitat de bastir Catalunya

written by Pau Miserachs | 21 de maig de 2020

En la sessió plenària núm. 1 del Parlament de Catalunya del dia 10 d'abril de 1980, el president del Parlament Heribert Barrera es va adreçar als diputats i diputades recordant-los que el Parlament havia de bastir la Catalunya "dels nostres somnis", demanant no decebre ningú, "fer de Catalunya un model i paradigma."

En la darrera sessió plenària del 2 de març de 1984, Heribert Barrera va fer balanç de la tasca del Parlament de Catalunya i va recordar que a través de la Comissió de Drets Humans el Parlament s'havia preocupat també de qüestions que estrictament queden fora del seu àmbit, però que, evidentment, ningú pot considerar que són alienes a les preocupacions d'un Parlament democràtic.

Carme Forcadell no ho va fer diferent durant el seu mandat de presidenta del Parlament fins a la interrupció que va significar el seu empresonament. Forcadell seguia l'exemple de tolerància, de convivència, de respecte mutu, de recerca dels acords per superar les discrepàncies.

Però el Parlament que va presidir Carme Forcadell no era un Parlament disposat a aprovar lleis fruit del consens o per amplíssimes majories. El balanç no va ser el mateix, s'havia acabat l'actuació solidària i l'equitat en l'aplicació del reglament de la cambra.

Durant segles s'identificaven identitat i integritat territorial i la persistència dels catalans en les seves reivindicacions identitàries van facilitar l'èxit del republicanisme a Catalunya, explicava Barrera en una conferència donada a l'Orfeó de Sants el 25 de febrer de 1983.

També recordava Barrera que el centre de gravetat de la lluita del nacionalisme català contra la dictadura es va desplaçar a l'esquerra.

Barrera va denunciar les limitacions i el parany de la uniformització amb les que s'havia construït el contingut del nou dret autonòmic que no tenia res a veure amb un Estat federal que havia defensat a les eleccions generals de 1977.

Ignorar els fets diferencials catalans com va fer el nou Estat espanyol de 1978 havia de tenir conseqüències polítiques, com ha estat l'objectiu d'assimilació i continuisme franquista de fer desaparèixer el fet diferencial català.

L'11 de març del mateix 1983, Heribert Barrera s'adreçava al públic congregat al Centre de Lectura de Reus per desfer la confusió que ell veia que existia entre els significats de nacionalisme i d'esquerranisme en les circumstàncies dels anys 80.

Definia el nacionalisme com a "defensa de la identitat catalana, sense cap mena d'agressivitat contra ningú, cap menyspreu i cap desig d'imperialisme". La tendència a mantenir la identitat pròpia, segons Barrera, "és una tendència de qualsevol col·lectivitat que tingui consciència d'una diferència, d'unes particularitats i no cal justificar-la".

Barrera es va pronunciar contra l'acceptació del bilingüisme que significava a la llarga la desaparició de la nació catalana, diferenciant bilingüisme de cooficialitat. També deia que "si acceptem que Catalunya és una nació, no podem acceptar que Espanya també sigui una nació, doncs és un estat –afirmava–, un estat plurinacional i admetia col·laborar lleialment amb l'Estat espanyol, però a condició que es respecti que nosaltres formem la nació catalana". Per Barrera, "cap llei no pot negar el que és un fet".

Parlant de l'autonomia de Catalunya i la construcció d'una nova Espanya, Barrera defensava que cap estat no pot

aconseguir la seva estabilitat sense el reconeixement de les realitats sobre les quals es fonamenta. I cap democràcia pot establir-se si practica el menyspreu de les minories.

Barrera es va pronunciar també contra la conservació de la divisió provincial, doncs "aquest esglaó és evident que resulta en molts casos superflu, i a Catalunya la primera aspiració autonòmica ha estat sempre la supressió de la divisió administrativa provincial", recordant que "van desaparèixer en la Generalitat de Macià".

Atribuïa a la voluntat d'autogovern el consens legislatiu del Parlament que va permetre l'impuls legislatiu de 1983 amb un elevat esperit democràtic, capacitat de convivència de les forces polítiques catalanes i de l'esperit de servei al país, mostra de maduresa política que en els nostres dies s'ha perdut.

Tanmateix, en un acte al Pi de les Tres Branques, el juliol de 1982, considerava un parany donar per bo el plantejament que ens fan de consentir a la falsificació semàntica de fer passar l'autonomia pel que només és una descentralització i delegació de facultats executives. "Cap llei no pot canviar el significat dels mots: autonomia vol dir autogovern", sentenciava.